

Jacqueline Wilsonová

www.trápenie

Ilustroval Nick Sharratt

www.trápenie

Vždy ma zaujímali ľudské trápenia. Keď som bola malá, rada som čítavala v maminých časopisoch články s problémami čitateľiek a čitateľov. Vžívala som sa do kože ľudí, ktorí ich písali, a snažila sa vymyslieť, čo by som na ich mieste robila ja. Keď som začala písať knihy, zistila som, že takmer všetky moje vymyslené deti mali nejaké problémy. A bolo na mne, aby som ich ako spisovateľka vyriešila!

Priatelím sa s jedným zábavným učiteľom, pánom Hastingsom. Často mi rozpráva, čo sa u nich v škole deje. Povedal mi, že niektoré deti z jeho triedy sa trochu hanbia, keď sedia na hodine v kruhu a majú rozprávať o svojich problémoch. Preto prišiel s nápadom vytvoriť schránku, do ktorej môže každý tajne vhodiť lístok so svojím trápením. On si potom všetky trápenia prečíta a uvažuje, ako by mohol pomôcť. Považujem to za skvelý nápad – len som sa ho rozhodla trochu zmodernizovať. Zapáčila sa mi myšlienka triednej internetovej stránky www.trapenie.

Požiadali ma, aby som napísala knihu s viacerými príbehmi, a tak som si myslela, že internetová

stránka s trápeniami by bol skvelý spôsob, ako jednotlivé príbehy prepojiť. Učiteľ Rýchloš z tejto knihy sa veľmi podobá na môjho priateľa, pána učiteľa Hastingsa.

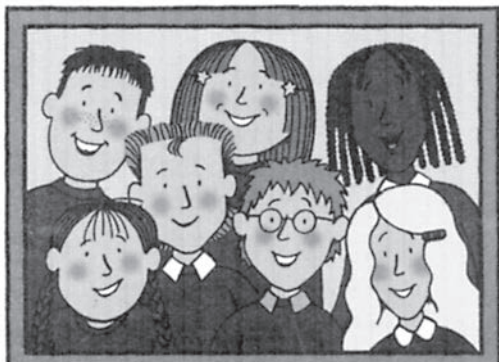
Lauren Robertsová je autorka príbehu, ktorý zvíťazil v literárnej súťaži. Bol taký dobrý, že som ho zahrnula do knihy. Pôvodne to mal byť posledný príbeh, no bol veľmi smutný, a tak som musela napísať ešte jeden, aby sa knižka www.trápenie mohla napokon dobre skončiť.

Jacqueline Wilson

Jacqueline Wilsonová

www.trápenie

Ilustroval Nick Sharratt

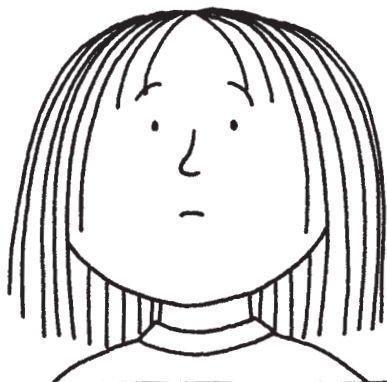

slovar

Copyright © Jacqueline Wilson 2002
Lisa's Worry copyright © Lauren Roberts 2002
Illustrations copyright © Nick Sharratt 2002
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2009, 2018
Translation © Andrea Žáčoková 2009, 2018
Pieseň na str. 124 – 125 Mária Štefánková

ISBN 978-80-556-3385-5
www.slovar.sk

*Venujem Katie,
Rhiannon a Alice*

HOLLY A JEJ TRÁPENIE

Napiš svoje trápenie:

Dobre teda.

Myslím, že budem mať nevlastnú mamu.

V mojej obľúbenej rozprávkovej knihe vystupuje veľa nevlastných mám. Netvárite sa hneď, že rozprávky sú nudné. Sú fakt super, oveľa desivejšie ako ktorýkoľvek film nevhodný pre deti, čo ste kedy v živote videli na pyžamovej párty. A zo všetkých najdesivejšia je Snehulienkina nevlastná mama.

Nevyzerá desivo. Na obrázku v mojej knihe vyzerá krásne – aj keď má zničené dlhé kráľovské šaty, pretože ich Hana chcela vyfarbiť fialovou

voskovkou. Hrozne ma to NAŠTVALO. Mala som chuť knihu zaplesnúť a otrieskať ju Hane o hlavu, hoci je ešte malá a *nechcela* ten obrázok pokaziť.

Veľmi mi na tej knihe záleží, lebo nie je len taká hocijaká. Patrila našej mame, keď bola ešte malá. Darovala mi ju.

Snehulienkina mama zomrela, keď sa Snehulienka narodila, a tak k nim čoskoro prišla macocha. Bola veľmi pekná a čarovné zrkadlo jej hovorilo, že je najkrajšia zo všetkých.

Ale jedného dňa zrkadlo povedalo, že najkrajšia je Snehulienka. Macochu pochytila zlosť, nenávisť a závisť. Pokúsila sa Snehulienku zabiť, no nevyšlo jej to. Potom ju chcela otráviť. Snehulienka odpadla a dali ju do sklenej rakvy, kde bola až kým

neprišiel švárný princ (*riadna nuda!*), a vtedy ožila. Zlá macocha sa to dozvedela a hrozne sa rozčúlila. Ako trest za všetky zlé skutky si musela obuť horúce, práve ukované čižmy a až do smrti v nich tancovať.

Tá ale musela mať poriadne otlaky! Aj ja mám otlak, pretože ma tlačia moje staré tenisky. Oco

nám nie vždy stihne kúpiť nové topánky. Nie je to jeho chyba, má hrozne veľa práce. Vlastne je to jeho chyba. Už ho viac nebudem ospravedlňovať. Teraz ho neznášam. A najmä neznášam *ju*.

Idem k svojmu trápeniu ešte niečo dopísať.

Prajem si, aby bola zlá.

To znie riadne hlúpo. Rýchloš si bude myslieť, že som totálne čudná. Inak, aj on je tak trochu čudný. Je rýchly, úplne sa mu to meno hodí.

Lieta po chodbách, pobehuje medzi lavicami v triede a poskakuje po školskom dvore. Raz skákal dokonca aj cez *švihadlo*, ktoré si doniesla do školy Klára. Stváral s ním kadejaké parádne kúsky – ale potom stratil rovnováhu a spadol. Povedal pritom jedno *veľmi* škaredé slovo. Ani trochu nie je ako ostatní učitelia.

Táto internetová stránka bola jeho nápad. Namiesto sedávania v kruhu. Poznáte to, sedíte v kruhu, najradšej by ste ušli, ale musíte rozprávať o svojich problémoch. Niekedy to bola príšerná nuda, lebo napríklad Samanta

zakaždým tárala o tom, ako jej chýba otec. Vždy ju všetci ľutovali, pretože je malá a pekná a má krásne dlhé svetlé vlasy. Dokonca aj Rýchloš sa na ňu vždy pozerá s milým úsmevom a mne je z toho na vracanie.

Niekedy bolo sedenie v kruhu hrozne trápne, napríklad keď trulo Vilo prezradil problém, ktorý si mal naozaj nechať len pre seba. Celej triede povedal, že sa niekedy v noci zvykne pocikať. A ako za to na neho otec kričí, on plače a mama mu nadáva, že tie jeho mokré plachty nestíha prať. Nieкто sa zachichotal a chudák Vilo vyzeral, že sa už-už rozplače. Rýchloš *prísne* zahriakol tých, čo sa smiali, a pochválil Vila, ako otvorene a citlivo povedal o tomto malom probléme, ktorý majú mnohí ľudia. Ale už nemohol zabrániť polo-
vici triedy volať chudáka Vila „Pocikanec“.

Možno preto prišiel s nápadom na www.trapenie.

„Vymyslel som jednu superúžasnú, šialenú, parádnu internetovú stránku, ktorú budeme používať na školskom počítači. Vždy, keď budete mať nejaký problém a budete na rade pri počítači, pripojte sa na www.trapenie a napíšte ho tam. Nemusíte sa podpisovať. My ostatní tam budeme pridávať svoje komentáre a návrhy. Snažte sa, aby boli *láskavé* a *konštruktívne*, lebo po vás poskáčem v mojich martensoch, jasné?“

Bolo nám to jasné.

Začali sme teda svoje trápenia písať. Nieкто napísal srdcervúci výlev o svojej podrazáckej sestre a bratovi – kockáčovi.

Niekoho trápilo, že je v triede posledný.

Niekto iný napísal, že má desivé nočné mory.

Niekto bol smutný, lebo mu práve zomrel domáci potkan.

Jeden z chalanov napísal, že sa mu hrozne páči jedno dievča. Všetci sa tomu uškŕňali – a Gregor očervenel ako paprika. Aaaha! Do koho je asi buchnutý?

Niekto ďalší donekonečna vypisoval veci ako *Fňuk, je mi hrozne smutno, chýba mi ocko* atď. atď. Všetci sme vedeli, *kto* to je. A pritom sa Samanta stále môže s otcom vídať a navštevovať ho u jeho novej priateľky.

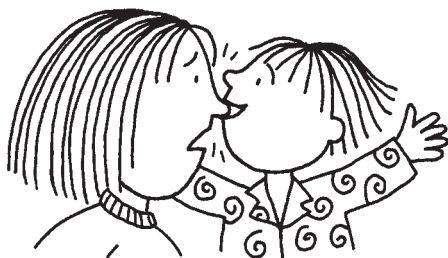

Aj ja navštevujem mamu. Občas. Brávam so sebou moju malú sestru Hanu, aby ju poznala aj ona. Mama od nás odišla, keď bola Hana ešte bábätko. Bola veľmi smutná a často plakávala, vraj mala depresie. Nakoniec utiekla. Potom sme dostali depresiu aj my s ocom a Hanou. Aspoň si myslím, pretože aj my sme boli smutní a veľa sme plakali. Keď slzil oco, vždy ma to vystrašilo a utešovala som ho, že všetko bude v poriadku. Že sa oňho a o Hanu môžem postarať *ja*.

A aj sa o nich starám. Hane som takmer ako mama. Keď bola maličká, kŕmila som ju, umývala, obliekala a prebaľovala (to bolo nechutné, ale nemala som na výber). Túlila som sa s ňou a hrávali sme sa detské hry ako „Kde je Hana?“ a „Ako sa to volá?“. Jej úplne prvé slovo bolo Holly. To som ja.

Odvtedy povedala milióny a milióny iných slov. Je to totálna rapotačka. Chodí už do školy na predškolskú prípravu a jej vychovávateľka Morganka ju zbožňuje, jasnačka. Hoci ten podrezaný jazyk jej niekedy robí problémy. Rozpráva dokonca aj keď počúva rozprávky. Nie je neposlušná. Len sa chce zapojiť.

Pred spaním jej čítavam z mojej starej rozprávkovej knižky. Najradšej má Červenú čiapočku, najmä to o vlkovi. „Stará mama, stará mama, a prečo máš také veľké zuby?“ opýtam sa tenučkým hláskom ako Červená čiapočka a vtedy Hana skríkne: „Aby som ťa mohla lepšie zjesť!“ Vyrúti sa na mňa z postele a vycerí zuby. Raz ma nechtiac uhryzla do nosa. Niekedy je hrozne divá.

Moja najobľúbenejšia rozprávka je Snehulienka. Keď nahlas čítam začiatok, kde sa píše, že Snehulienkine vlasy sú čierne ako ebenové drevo, jej pokožka biela ako sneh a pery má červené ako krv, Hana vždy opakuje „Snehulienka“ a prštekom ťuká do obrázka.

„To si ty, Holly,“ povie. Chcela by som to byť! Ale ani náhodou nevyzerám ako Snehulienka. *Mám síce červené pery* (najmä keď jem červené lentilky), ale často mám aj červený nos (stále mám nádchu). Vlasy mám strapaté a hnedé (ale občas mám *nechty* čierne ako ebenové drevo). Snehulienka je krásna ako obrázok. *Jej obrázok* v knihe je tiež krásny – po okraji sú drobné zrkadielka a červené jabĺčka a Snehulienka má oblečené biele šaty so zlatými hviezdičkami. Je malá, nie je oveľa vyššia ako trpaslíci, a je štíhla ako prútik. Ja nie som pekná. Som úplne obyčajná, skrátka sivá myš, a ešte som aj trochu tučná.

Je mi to jedno. Podobám sa na oca. Kedysi som bola šťastná. Mala som oca *veeeeeeeľmi* rada. Vždy, keď nás prišiel vyzdvihnúť z poobedňajších

krúžkov, spýtal sa: „Kde sú tie moje frajerky?“
Ja som bola akože jeho veľká frajerka a Hana jeho malá frajerka. Ale teraz sa bojím, že k nám príde bývať ona a bude naša nevlastná mama. A to nie je fér.

„Je to fér,“ povedala Hana. „*Chceme*, aby bola naša mama.“

„Nechceme, my už mamu *máme*. Len si spomeň, Hani,“ škriepila som sa s ňou.

„Nie tak úplne,“ nedala sa Hana.

Neboli sme na návšteve u mamy dobre dlho. *Chceli sme*, ale naposledy sme si neporozumeli s maminým novým frajerom Mišom.

„Presne tak! Ziapal na nás a my sme plakali,“ povedala Hana.

„Ty si plakala. Ja nie som malé decko,“ ohradila som sa.

„Aj ty si plakala, videla som. Nemám toho Miša proste rada. *Ani* mamu,“ vyhlásila Hana.

„Ale máš,“ presviedčala som ju.

„Nemám. Oveľa, oveľa, oveľa radšej mám našu *novú* mamu,“ trvala na svojom Hana.

Nikdy by ste neuhádli, kto tá naša nová mama je. Morganka. Áno, *presne tá* Morganka. Hanina vychovávateľka.

„Zbožňujem ju,“ povedala šťastne Hana.

Aj oco ju zbožňuje.

Ja som ju tuším kedysi tiež mala celkom rada. Každé ráno som Hanu vodievala do triedy. Oco

nás musel skoro ráno iba dovieŤ pred ťskolu, lebo by inak meťkal do práce. Morganka tam bola ťtále. Rada som sa pozerala, čo má oblečené. Ani trochu nevyzerá ako učitelka. Má dlhé vlasy dopoly chrbta a nosieva svetlé a vzorované ťaty až po zem. Obuté máva fialové ťpicaté semiťky s vysokými opätkami. Vyzerá ako z mojej rozprávkovej kniťky.

A páči sa mi aj jej prípravná trieda. Je svetlá, útulná a maličká. Vťdy som sa tam trochu pomotala, venovala som sa Hane, ukazovala som jej bandasku s vodou, obrovské stavebnicové kocky, farby na maľovanie a domček na hranie. Najviac sa mi páčil domček. Odkedy sa narodila Hana, nemala

som veľa času na hranie. Najradšej by som sa bola prepchala cez maličké dvierka dnu do bezpečia. Chcela som byť malá, aby som nemusela robiť nič iné, len sa hrať.

Jasné, ťže som to neurobila. Nie som

šiši ako chudák Vilo. No Morganka videla, ako sa naň pozerám. Na druhý deň, keď som priviedla Hanu, ma poprosila, či by som nebola taká zlatá a neupratala v ňom bábiky, postielky, stolíky a stoličky, pretože tí štvorroční drobci tam nechali hrozný binec.

Naoko som vzdychla, akože na to vôbec nemám chuť, ale prešmykla som sa cez otvorené okno do domčeka a všetko som upratala. Bola to vcelku zábava. Ani neviem prečo. Naozajstné upratovanie nie je ani trochu zábavné. No bábiky z domčeka ani nefňukali, ani sa nemykali a neodmietali si obliecť svetrík ako *niekto*, koho nechcem menovať.

Na druhý deň ráno Morganka vyhlásila: „Hádaj, čo sa stalo, Holly. V domčeku je *zase* neporiadok.“ Vzdychla som a povedala: „Takže ho mám ísť upratať?“ A tak sa to stalo zvykom. Do bandasky som naliala čerstvú vodu, vyčistila pieskovisko a otestovala stavebnicu, aby som zistila, či je tam dosť kociek na postavenie poriadneho rozprávkového paláca, ako je na obrázkoch v mojej knihe. Hana sa do ranných hier nezapájala. Usadila sa Morganke na kolená a bez prestania rapotala.

„Pokojne ju zložte, keď už toho budete mať dosť. Je ako pokazený verklík,“ povedala som jej.

Morganka ani trochu nevyzerala, že by jej to prekážalo. Občas som aj ja zatúžila posadiť sa

jej na kolená a porozprávať sa s ňou tak ako Hana. Morganka bola kedysi moja najobľúbenejšia učiteľka – mala som ju dokonca radšej ako Rýchloša.

Oco sa rozprával s Rýchlošom a s Morgankou na rodičku. Povedal, že Rýchloš je veľmi spokojný s mojím prospechom, vraj som veľmi dobré a rozumné dievča a že som v triede hviezda. Zajasala som. Ďalej povedal, že aj Morganka je veľmi spokojná s Hanou, ktorá je veľmi živá a milá. Ak by Morganka povedala, že Hana je múdra a poslušná, bola by dobrá klamárka.

„Rýchloš je parádny, však?“ opýtala som sa nadšene oca.

„Áno,“ povedal oco. „Ale aj pani učiteľka Morganová je veľmi fajn, nezdá sa ti?“

Odvtedy s nami oco každé ráno chodieval do Haninej triedy, hoci kvôli tomu to meškal do práce. A potom sa u nás zastavila Mor-

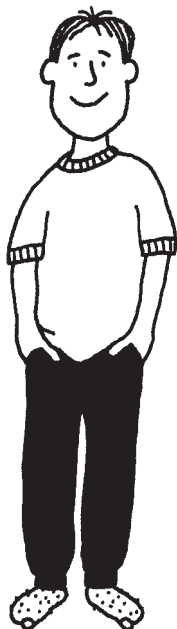
ganka a doniesla Hane voskovky (obrovská chyba, odniesli si to fialové šaty Snehulienkinej macochy) a mne farebné perá.

A na ďalšiu sobotu veľké prekvapko: náhodne sme narazili na Morganku v detskej knižnici. Chvíľku sme všetci kecali, potom sme vzali Hanu na hojdačky a *potom* sme sa

šli spoločne naobedovať do McDonaldu. Skôr než nám to došlo, stretávali sme sa s Morgankou každú sobotu a niekedy aj v nedeľu.

Najprv mi to vôbec nedochádzalo. Je mi jasné, že teraz vyzerám ako úplná hlupaňa, totálna prázdna hlava, ale čo už. Dokonca aj chudák Vilo by pochopil, čo sa deje – ale myslela som si, že Morganka je *moja* kamarátka. A Hanina, samozrejme. Ani *vo sne* by mi nenapadlo, že je s nami kvôli nášmu ocovi.

Morganka je pekná ako princezná. Náš oco ani zďaleka nevyzerá ako princ. Aspoň nie ako princ z mojej knižky. Tí nenosia rozťahané tričká a tepláky a froté ponožky s diarami na prstoch. V piatok večer sa však oco nahodil do obleku.

„Idem von, dievčatá. Poprosil som tetu Evu od susedov, aby na vás prišla dozrieť.“

„Nepotrebujeme tetu Evu. Stále sa len rozčuľuje,“ povedala som zamračene. „*Ja* dám na Hanu pozor, oci.“

„Viem, že si pre ňu ako mama, zlatko, ale bol by som spokojnejší, keby tu bola teta Eva a na všetko dohliadla,“ povedal oco a pritom si viazal uzol na smiešnej viazanke so Simpsonovcami, čo sme

mu dali s Hanou na posledné narodeniny. Tú viazanku si berie len na špeciálne príležitosti.

„Ideš do nejakého nóbl podniku s kolegami, oci?“ opýtala som sa.

„Nie,“ odpovedal oco a upravoval si pred zrkadlom vlasy. „Prečo mi tak príšerne odšávajú?“

„Asi by si na ne potreboval gél.“

Zízal na seba do zrkadla a čudne vyvracal hlavu. „Nemám riedke vlasy, však nie, Holly?“

„Si už takmer plešatý,“ naťahovala som ho. „Ale nie, máš pekné husté vlasy.“

„Si super baba,“ povedal a objal ma.

„A kam teda ideš?“

Oco pozeral viac do zrkadla ako na mňa.

„Idem na večeru s Jenny.“

„S Jenny?“

Očervenel.

„Veď vieš. S pani učiteľkou Morganovou.“

Prekvapene som sa na neho pozrela. Priskočila k nám Hana.

„Na večeru? A môžeme ísť aj my? Pôjdeme do McDonaldu?“ žobronila Hana.

„Nie, nie, Hana, to nie je pre vás. Ideme do talianskej reštaurácie.“